

DCERY SVĚTLA A TEMNOTY

LABYRINT OSUDU

LENKA DOSTÁLOVÁ

FRAGMENT

Dcera světla a temnoty

Labyrint osudu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.fragment.cz

www.albatrosmedia.cz

Lenka Dostálová

Dcery světla a temnoty: Labyrint osudu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

DCERY
SVĚTLA
A TEMNOTY

LABYRINT OSUDU

DCERY
SVĚTLA
A TEMNOTY
LABYRINT OSUDU

LENKA DOSTÁLOVÁ

 FRAGMENT

1

Zpátky do starých kolejí

Nad horizontem se sklánělo slunce a spolu s ohnivým kotoučem mizely i poslední paprsky světla. Na kopci stála dívka v černé tunice a kalhotách a sledovala západ. Rukama si objímala ramena, jako kdyby jí byla zima, a třásla se.

Náhle se vedle ní objevila šedá vlčice s jantarovými očima a pohlédla na ni. Když se k ní však dívka sklonila, aby ji podržela, ucukla a varovně zavrčela. Pak se otočila a zmizela. Dívka na ni chtěla zavolat, ale z jejího hrdla nevyšel ani hlásek.

Kousek od ní se však objevil někdo jiný. Žena s černými vlasy se na ni okamžik dívala zlatavými očima, než se také otočila a zmizela, jako by nikdy neexistovala.

„Dimetri,“ zašeptala příškrčeným hlasem dívka. Jenže obrazy, které se před ní zjevovaly, ještě zdaleka nekončily. Nakonec se objevila její sestra. Dívala se na ni a v jejím pohledu bylo cosi obviňujícího. Zradila ji. Zradila sama sebe.

„Ne,“ zamumlala prosebně. „Neopouštějte mě!“

Ona se však odvrátila a vytratila se.

„Sáro, ne!“ vykřikla a rozběhla se na místo, kde její sestra ještě před chvílí stála. Nikdo tam však již nebyl. Po tváři jí stekla slza.

„Leo.“

Prudce se otočila a pohlédla na mladíka, který ji nepohnutě pozoroval. „Aniro,“ zašeptala a doklopýtala k němu. Téměř bázně natáhla

ruku a dotkla se jeho ledově chladné kůže. Překvapeně ucukla a pohlédla mu do očí. Byly tak chladné a bez kousku citu, až se otrásla.

„Nemůžu změnit to, co jsem,“ zajíkla se.

Ani se nepohnul. Jeho tvář však začala pomalu blednout, až byla téměř průhledná.

Vrhla se vpřed v marném pokusu zastavit ho. Její ruce však prošly prázdným místem a ona tvrdě dopadla do trávy. Po tvářích se jí kutálelo stále víc a víc slz.

Schoulila se bezmocně do klubíčka a objala si rukama kolena. Cítila se prázdná. Jako by někdo vytrhl její srdce a zanechal po něm jenom zející díru. Byla sama. Všichni ji opustili.

„NE!“ vykřikla a posadila se. Rychle se vymotala z peřiny, přeběhla bosýma nohama pokoj a vklouzla do malé koupelny. Poslepu nahmatala umyvadlo a studenou vodou si opláchla obličej.

Po chvíli rozsvítila malé světlo nad zrcadlem a pohlédla do svých sytě modrých očí. Unaveně si rukou prohrábla tmavě hnědé vlasy a povzddechla si.

Nebylo to poprvé, co se ze stejného snu probudila zalitá studeným potem. Trvalo to již celý týden. Přesně od doby, kdy se vrátila se svou sestrou-dvojčetem ze Salemonu. A od chvíle, kdy jí řekla, kdo skutečně je.

Zalezla zpátky do vyhřáté postele a zachumlala se do peřiny. Věděla však, že spánek již nepřijde. Tak jako pokaždé. Čekají ji další nekonečné hodiny do svítání.

Sára se unaveně protáhla a protřela si oči, které ji začínaly nepříjemně pálit. Rozhodně zavřela tlustou starou knihu, nad níž se od rána skláněla, a vstala, přičemž jí dlouhé rovné kaštanově hnědé vlasy spadly do obličeje.

Mladík, který seděl v křesle vedle ní, se zamračil a pohlédl na ni. „Děje se něco?“

Otočila se a založila si vzdorně ruce na prsou. Ještě před pár

dny by dala cokoli, aby mohla znovu vidět jeho hluboké modré oči, ale teď už si tím nebyla tak jistá.

„Už toho mám dost, Lukáši,“ řekla popuzeně a ukázala na knihu na stole. „Od rána do večera se snažím nabířovat všechno, co mi přineseš. K čemu mi bude, že znám nazpaměť stovku zaklínadel, když nemůžu využít ani jedno z nich? Proč radši necvičím svou aktivní moc? K čemu mi bude znalost nejzákladnějších přísad do lektvarů, až se tu ukážou démoni?“

„Jeden už tu je,“ poznamenal mladý strážce ponuře a střelil pohledem ke dveřím. „Přesně na druhé straně chodby.“

„Nech toho,“ napomenula ho příkře. „Věděl jsi to celou dobu, co se známe, a nic jsi mi neřekl. Proto jsi ji vždycky nesnášel. Nedal jsi jí jedinou šanci!“

„Je to démon. Nezaslouží si žádnou šanci,“ utrousil Lukáš a natáhl se po knize. Otevřel ji na založené stránce a posunul svazek zpátky ke své svěřenkyni.

Sára na okamžik zaváhala. Pak však rázně švihla rukama a utvořila v mysli kouzlo. Cítila, jak jí mezi prsty pronikla její vlastní energie, a malá miska uprostřed stolu náhle explodovala.

Lukáš překvapeně vyskočil na nohy. „Zbláznila ses? Mohla jsi zasáhnout mě!“

„Původně jsem chtěla zasáhnout tu knihu, ale možná jsem měla mířit trochu dál!“

Zatvářil se sklíčeně. „Já vím, že to pro tebe teď není jednoduché, snaž se mě však pochopit. Plním jenom rozkazy Moudré Alice. Nemůžu jinak.“

„Správně. Plníš jenom její příkazy. Ale já se jí nemusím zodpovídat. Nejsem strážce jako ty. Jsem čarodějka. Tudíž si budu dělat, co chci. A teď jdu za svou sestrou,“ řekla Sára rázně a vyrazila ke dveřím. Lukáš si povzdechl a přenesl se. Během pár vteřin se změnil v čisté světlo, přemístil se před dveře a znovu na sebe vzal svou hmotnou podobu.

„Víš, že ti to nemůžu dovolit,“ zamumlal nešťastně.

Sára se zarazila a svésila ruce podél těla. V hlase jí zazněl smutek. „Nemůžeš mě tu držet jako vězně, Lukáši. Od našeho návratu z minulosti jsem Leu neviděla déle než pár minut, během nichž jsme si nemohly ani promluvit. Musím vědět... Prostě ji chci vidět.“

Lukáš si povzdechl. „No tak dobře, ale půjdu s tebou.“

„Myslíš, že na mě zaútočí, sotva otevřu dveře nebo co?“ ohradila se. „Ne. Můžeš počkat tady, ale se mnou nejdeš!“

„Zkus mi v tom zabránit,“ usmál se a vyzývavě na ni pohlédl, aby ji vyprovokoval.

„Věř mi, Lukáši. Nechceš mě naštvat,“ odpověděla mu výhrůžně a protáhla se kolem něho. Rychle prošla chodbou a zastavila se až u dveří na druhé straně, kde na okamžik zaváhala. Pak si však za svou nerozhodnost v duchu vynadala a rozechvěle zaklepala.

Dveře se prudce rozlétly. Lea měla rozčuchané vlasy a pod očima se jí rýsovaly temné kruhy, které vypovídaly o tom, že toho v noci moc nenaspala.

„Ehm... ahoj,“ pozdravila Sára váhavě.

„Ahoj,“ zabručela Lea a zkoumavě si ji přeměřila. „Kdes nechala hlídacího psa?“

Sára rychle střelila pohledem na druhou stranu chodby, kde postával Lukáš. „Musela bych mít kouzelný řetěz, abych ho udržela stranou,“ zamumlala s povzdechem. „Můžu dovnitř?“

„Jasně.“

Sára váhavě vešla a zavřela za sebou. „Víš, chtěla jsem si –“

„Nechci se o tom bavit,“ přerušila ji sestra.

„Leo, je to už týden. Chci vědět, co se vlastně stalo. Všechno dopadlo dobře, Démona stínů jsme porazily a vrátily se do našeho času. A pak...“

„A pak jsem ti řekla, že jsem démon.“

„Jo,“ hlesla Sára, schoulila se v křesle a přitáhla si kolena k bradě. „Jak dlouho jsi to věděla?“

Lea si odevzdaně povzdechla. „Nevěděla. Teda... nikdo mi to neřekl. Alespoň ne přímo.“

„Tak... jak?“

„Ani nevím,“ odpověděla, svezla se na postel a podrbala huňaté spící štěně. „Asi jsem to svým způsobem věděla vždýcky, jenom jsem si to nechtěla přiznat. Nevraživost Pormoglice nebo Silkono-va slova. Všichni to celou tu dobu věděli a dávali mi to najevo. Na Salemonu jsem slyšela Démona stínů. Snažil se mě přesvědčit, že patřím na jeho stranu. A měl pravdu.“

„Ne!“ zavrtěla rozhodně hlavou Sára. „To, že ovládáš temnou magii, z tebe ještě nedělá démona! Znáš tě. Ty nejsi zlá. Nezáleží na tom, *co* jsi, ale *kdo* jsi. A já vím, že ať se chováš jakkoli, nikdy bys nikomu neudělala nic zlého.“

Lea na ni ani nepohlédla. „Nevíš, o čem mluvíš. Neviděla jsi, co jsem udělala, když jsme s Anirem odjeli. Zabila jsem člověka. A v bitvě desítky dalších!“

„Neměla jsi na výběr. Bránila jsi svůj život a své přátele. Každý by udělal to samé,“ namítla Sára.

„Ty to nechápeš,“ zašeptala Lea chvějícím se hlasem. „Tam uvnitř mě... je temnota. Vnímám ji, stejně jako můžu cítit vzduch na kůži. A může se kdykoli rozpoutat v bouři. Bojím se, že se ze mě stane monstrum. Že mě to ovládne.“

Sára vstala, postavila se před svou sestru a vzala ji za ruce. „To se nestane!“ řekla pevně. „Dokážeš tomu vzdorovat. Přísahám, že pro tebe najdeme cestu, jak z toho ven.“

Lea k ní zvedla prázdné oči. „A co když ne? Co když neexistuje žádné řešení? Co když se přidám k démonům?“

„To nepřipustím, rozumíš?“

Lea na ni okamžik hleděla. Pak však uhnula pohledem a vyprostila svoje dlaně z jejích.

Sára si povzdechla a ustoupila. „Nevzdávej to. Začneme pátrat v máminých knihách. Určitě tam musí být něco, co nám pomůže.“

„Dobře,“ odpověděla Lea a zamířila k oknu. Venku se proháněl studený podzimní vítr a přinášel sebou těžké mraky plné vody. Na polovinu října byla celkem zima.

Sára na ni naposledy starostlivě pohlédla a zamířila ke dveřím. Potichu vyšla ven a zavřela za sebou.

Lea slyšela cvaknutí kliky, ale neotočila se. Očima sledovala honící se mračna a přemýšlela. Po chvíli sklonila hlavu, povytáhla si rukáv a pohlédla na své pravé zápěstí, na jehož spodní straně malé černé znamení ostře kontrastovalo s bledou kůží.

Dva srpky měsíce. Stejný znak, jaký nosí její sestra. Stejný znak, který je i na Knize stínů. Stejný, a přesto pro ni měl naprosto jiný význam. Pro Sárku to byl důkaz, že je čarodějka. Pro ni... že je démon.

S nevrlym zavrčením si stáhla rukáv zpátky. Ani si nebyla jistá, proč Sáře o znaku neřekla. Věděla jen to, že se musel objevit, když se proměnila ve vlka. Po jejím prvním opravdovém kouzle, které teď proklínala. Přála si, aby se všechno mohlo vrátit zpátky. Zpátky do starých kolejí, kdy jim magie nestála v cestě.

Starší žena s černými vlasy pevně stočenými v malém drdolu, z něhož jí vypadávalo několik pramenů, se sesunula na židli za mohutným stolem a povzdechla si. V tichu svých pokojů uprostřed Pevnosti si sundala hranaté brýle a unaveně zavřela oči.

Po chvíli se ozvalo zaklepání na dveře. Narovнала se a pozvala příchozího dál.

„Alice,“ pozdravil ji pokývnutím menší tvor. Jeho tvář vypadala jako lidská, avšak těsně nad očima mu začínaly vyrůstat delší běžové chlupy, které mnohem více připomínaly srst nežli vlasy. Stříbrný háv Moudrého, z něhož mu vykukovaly pouze ruce se silnými zahnutými drápy, mu dodával auru síly.

„Albrone!“ zaradovala se Alice, když spatřila starého přítele. „Dlouho jsem tě neviděla. Jak se ti daří?“

„Mám trochu víc práce než obvykle,“ pousmál se a posadil se na židli naproti ní. „Od té doby, co Sára Tirenová pomohla osvobodit Salemon, je celý svět vzhůru nohama. Opravdu jste šokovala celou Radu, když jste s tou informací přišla. Kdo by čekal, že ta planeta nikdy nezmizela? Že byla jen uzavřená v časové pasti?“

„Mluvíš, jako by cestu skrz čas podnikla jenom Sára,“ poznamenala s povytaženým obočím Alice.

„Ach, jistě,“ přiznal Albron bez jakéhokoli výrazu. „I její sestře musíme připsat nějaké zásluhy. Přesto mě udivuje, že to Lea udělala. Málokterý démon se postaví proti vlastním lidem. Občas se vzájemně pobijí o moc, ale tohle?“

„Nezapomeň, že jí nikdo neřekl, kým doopravdy je.“

„Ano, ale i démon, který se narodí mezi lidmi a o magii pranic netuší, si najde cestu k temnu. Je to jejich přirozenost. Instinkt.“

„Ty tomu říkáš instinkt?“ podivila se upřímně žena a překvapeně zamrkala. „Albrone! Ani ten nejlepší člověk nemá na vybranou! Buď ovládne své síly a bude je využívat ke zlu, nebo –“

„Já vím,“ přerušil ji mírně Moudrý. „Chtěl jsem tím jen říct, že se k Temným dřív nebo později přidá, i přes vaši snahu tomu zabránit. Předpokládám, že jste provedla opatření, aby nikdy své schopnosti neobjevila?“

„Samozřejmě. Ještě když byla dvojčata malá, podnikla jsem vše potřebné, abych Sáru ochránila. Nebýt té cesty časem, nikdy by se Lea o svých schopnostech nedozvěděla.“

„Chápu,“ odpověděl Albron a v očích se mu přitom zvláště zablýsklo. Moudrá si toho však nevšimla. Zvedl se a zamířil ke dveřím.

„Rád jsem vás opět viděl, Alice.“

„I já tebe,“ pousmála se a vyprovodila ho pohledem. Sotva za ním zaklaply dveře, opřela se unaveně do židle a zaklonila hlavu. Byla tak vyčerpaná.

Lukáš se mračil a naštvane přecházel po pokoji, zatímco Sára seděla na zemi a listovala Knihou stínů, kterou jim odkázala jejich matka.

„Nevím, čeho tím chceš dosáhnout!“ zasyčel podrážděně, když se otočil, aby zamířil zpět k oknu. „Nemůžeš změnit to, kým tvá sestra je. Už to konečně pochop!“

„Nemůžu to změnit, když se o to alespoň nepokusím,“ odpověděla mu klidně a přelétla pohledem další stránku.

Nevěřicně obrátil oči v sloup a zafuněl: „Nevíš toho o magii ještě dost, abys to mohla plně pochopit.“

„Tak mi to zkus vysvětlit.“

Lukáš se zastavil a povzdechl si. „Dobře. Už víš, jak funguje magie.“

„Jasně. Můžu ovládat magickou energii tím, že ji nashromáždím ve svém těle a pak ji přetvořím díky své síle v kouzlo.“

„Přesně. Magie jako taková je neutrální. Na černou nebo bílou se mění až podle toho, kdo a jak ji využije. Říká se jí také měsíční magie. Čistá síla proudící z vesmíru. Ti, kteří se narodí se schopností magii ovládat, mohou využívat právě tuhle energii.“

Sára se zamračila. „Jak potom tedy můžete prohlašovat, že je Lea démon? To bych jí mohla být i já!“

„Ono je to trochu složitější,“ povzdechl si Lukáš. „Jak už jsem řekl, každý se narodí svým způsobem neutrální. Proto existuje Jmenování. Je to obřad, při němž je magie dítěte připoutána k jedné straně.“

„To mi připadá dost nefér. Neměl by si každý sám vybrat, na čí straně chce bojovat?“

„Samozřejmě,“ souhlasil Lukáš a posadil se do křesla. „Kdybychom někoho přinutili přijmout naši stranu, postavili bychom se proti vlastním zákonům. Každý, i ty, kdybys chtěla, se může přidat k Temným. Takže i když jsi podstoupila Jmenování, můžeš si svou stranu zvolit.“

„Tak v čem je problém?“

Lukáš zavrtěl hlavou a promnul si spánky. „Démoni na výběr nemají. Jakmile jsou jednou připoutáni k temnu, už to nezmění.“

Sára se na něho chvíli dívala a uvažovala nad tím, co řekl. Pak ji však něco napadlo. „Jestliže je Lea démon a já čarodějka, potom jsme obě musely být jmenované. Kdo by byl natolik šílený, aby nám tohle udělal?“

Při její otázce sebou Lukáš téměř neznatelně trhl. Rychle se však ovládl. „Už jsem ti řekl, že tvou matku zabili démoni. Stalo se to pár hodin po vašem narození. Po porodu byla příliš oslabená. Začala připravovat obřad, ale stihla jmenovat pouze tebe, než tam vtrhli Temní. Neměla žádnou šanci. Obětovala se, aby vás ochránila, ale nemohla zabránit tomu, aby Leu jmenovali temnotou.“

Sára sklopila hlavu, aby skryla bolest, která se jí zračila ve tváři. Musela zatnout ruce, aby se jí přestaly třást.

Lukáš si klekl vedle ní. „Mrzí mě to,“ zašeptal a objal ji. Schouli se mu v náručí a zavřela oči. Přišlo jí, že v jeho blízkosti je její bolest vždycky o něco menší.

Náhle někdo zaklepal a vzal za kliku. Sára musela přidržet Lukáše za rameno, když se ve dveřích objevila Lea.

„Neruším náhodou?“

„Ne,“ odpověděla Sára ve chvíli, kdy Lukáš řekl ano. Střelila po něm varovným pohledem a lehce ho od sebe odstrčila. Neochotně vstal a vrátil se zpátky do křesla.

Lea prošla kolem něho, jako by byl vzduch, a posadila se naproti sestře. „Tak? Našla jsi už něco?“

„Zatím ne,“ odpověděla po pravdě Sára a otočila na další list v knize. „Ale něco tu určitě bude.“

Lukáš si odfrknul a obrátil oči v sloup. „Copak jsi mě teď nepschlouchala?“ zeptal se ostřeji, než měl v úmyslu. „Nejde to změnit! Jednou je démon a navždy jím bude. Není žádná jiná možnost.“

„Možná proto, že ji zatím nikdo nezkusil najít,“ odsekla čarodějka.

„O co jde?“ vyzvídala Lea a pohledem střelila po mladém strážci.

„O nic, co by pro nás mělo nějaký velký význam,“ odpověděla vyhybavě Sára a podala jí menší knihu z hromádky vedle sebe. „Začneme hledat. Čím dřív se tohle vyřeší, tím líp.“

Lea chvíli vypadala, jako by se s ní chtěla dohadovat, ale nakonec otevřela starou knihu a začala v ní listovat.

Sára sklopila pohled ke Knize stínů a s povzdechem pokračovala v pátrání. V duchu se však ptala sama sebe, jak má najít něco užitečného, když ani neví, co hledá. Co když opravdu žádná jiná cesta neexistuje? Koutkem oka pohlédla na Leu, která soustředěně otáčela stránkami, a potrásla hlavou. Ne! Něco určitě najdou. Musí něco najít. Prostě musí.

Nad rozlehlým údolím vycházelo slunce. Žena s dlouhými hnědými vlasy stála na hradbách a sledovala stoupající ohnivý kotouč.

Po jejím boku se objevil muž v lesklé zbroji a podal jí malý svitek ovázaný fialovomodrou stuhou s pečeti lilivujských jednotek.

Žena se k němu otočila, až se jí temně zelené šaty zavlnily kolem útlych boků, rozlomila pečeť a očima přelétla text. S každým řádkem se na její tváři objevovala další a další hluboká rýha.

„Špatné zprávy, má paní?“ zeptal se voják, když dočetla a znovu psaní srolovala.

„Vůbec ne,“ odpověděla a k jeho překvapení se usmála. „Přiveď mi čaroděje, který bude schopen poslat zprávu na Adiš Shokat. Rada se již rozhodla.“

„Paní? Jste si jistá? S okolními světy máme spojení velice krátce. Nevíme, jaká je situace tam venku. Přes třicet let jsme byli odříznutí. Neměli bychom raději počkat, než Pevnost naváže kontakt s námi?“

„To si nemyslím. Budou vyčkávat, dokud jim sami nedáme vědět. Za těch několik desítek let se nejspíš zas tolik nezměnili.“

„Jak si přejete, má paní,“ uklonil se pokorně voják a otočil se

k odchodu. Sledovala ho, dokud nezmizel uvnitř hradu, a pak se znovu obrátila k východu.

Na myslí jí vytanuly staré, dlouho ukryté vzpomínky. Případalo jí to jako včera. Ve skutečnosti to však bylo už několik desítek let.

Lea si pomalu natáhla černou mikinu a vzala si od stolu batoh s učebnicemi. Ve dveřích na ni čekala Sára a pozorovala ji.

„Tak mě napadlo, jestli démoni vůbec chodí do školy,“ prohodila Lea, když prošla kolem ní na chodbu.

„Na to ani nemysli,“ varovala ji a významně na ni pohlédla. „Nezapomeň, že ty *nechceš* být démon.“

Lea chvíli mlčela. „Jasně. Nechci,“ odpověděla nakonec.

„O co jde?“ zamračila se podezřívavě Sára, zatímco společně scházely do přízemí.

„Jen mě napadlo, jestli možná nepátráme po něčem, co ani nebudeme chtít použít. Co kdybych se naučila používat svou moc ve prospěch Dobra? Vždyť to, co jsem, vůbec nic neznamená. Svou schopnost můžu využít, k čemu budu chtít. Proč si hned každý myslí, že budu temná zlá mrcha?“

„Protože taková budeš,“ ozval se hlas kousek od nich.

„No paráda. Celý den teď budu mít zkažený,“ zamumlala otráveně Lea, když uviděla Lukáše, který jim šel naproti.

„Nechte toho. Oba dva!“ napomenula je Sára a pro jistotu se postavila mezi ně.

„Říkám jen to, co je pravda,“ prohlásil strážce a střelil pohledem po Lee. „Ať teď říká cokoli, dřív nebo později začne být jako všichni ostatní démoni.“

„V tvém vlastním zájmu doufám, že to bude později,“ zavrčela a šlehla po něm pohledem. Sára ji nataženou rukou zarazila.

„Dost! Přestaňte na sebe štěkat!“

„On si začal,“ utrousila Lea, protáhla se kolem nich a zamířila ke dveřím.

Sára protočila oči a pospíšila si za ní. Lukáš ji však chytil za paži. „Počkej! Nevíš ještě všechno!“

„Co nevím?“ obořila se na něho a vyškubla se mu. „Já ti nerozumím, Lukáši! Neměl bys nám spíš pomáhat, když vidíš, na čí stranu se Lea chce přidat? Mám pocit, že mi neříkáš celou pravdu.“

Povzdechl si a zavrtěl hlavou. „Promiň. Prostě... prostě buď na pozoru a sleduj změny v jejím chování.“

„Proč?“

„Protože jenom tak poznáš pravdu,“ zamumlal, otočil se na patě a zamířil pryč. Sára si povzdechla a raději rychle vyrazila k autu čekajícímu před domem.

„Můžeme?“ zeptala se Anna Dosenová, jako obvykle v elegantních šatech, které celkem lichotily její oplácenější postavě.

„Jo,“ přikývla Sára a usadila se na zadní sedadlo vedle Ley. Anna si shrnula na stranu uvolněný pramen krátkých blondátých vlasů a nastartovala. Během pár minut dorazily do centra a Lea si vystoupila před svou školou.

„Mějte se,“ rozloučila se přes rameno a zmizela uvnitř velké budovy, kde panoval čirý ruch. V šatně otevřela svou skříňku a uložila do ní bundu. Potom ji rázně zabouchla a zacvakla zámek.

Když se sklonila pro tašku, vypadl jí z otevřené kapsy penál. Rychle se pro něj sehnula, ale někdo byl rychlejší. Překvapeně se narovnala a pohlédla na mladíka před sebou. Byl vysoký a měl světlé krátké vlasy. „Tohle je asi tvoje,“ poznamenal s úsměvem a podával jí penál.

„Díky,“ řekla a uklidila si ho zpátky do tašky.

„Ty jsi Lea, že jo? Chodíme společně na laborky.“

„Jo, jsem,“ přikývla a pokusila se z paměti vydolovat i jeho jméno.

„Jsem Tomáš,“ napověděl jí, když viděl její váhání.

„Jasně. Promiň. Od konce prázdnin jsem toho měla nějak dost. Jsem trochu mimo.“

„Taky si ještě nepamatuju většinu naší třídy.“

„Ale mě sis zapamatoval. A to spolu máme jen pár předmětů.“

Zakřenil se a pokrčil rameny. „Jo, už to tak vypadá.“

Nad hlavami se jim rozdrnčel školní zvonek.

„Tak ahoj,“ rozloučila se Lea, přehodila si tašku přes rameno a rychle zamířila do třídy.

2

Až na dno

Sára hladila kotě, které jí spokojeně předlo na klíně, a přemýšlela nad kouzlem, jež zkusila vymyslet. Napsané zaklínadlo měla položené vedle sebe, ale nejraději by ho zmačkala a zahodila. Někde uvnitř cítila, že není dostatečně silné na to, aby fungovalo. Nebo aby vůbec něco udělalo.

S povzdechem položila šedomodrou kočku na pohovku vedle sebe a protáhla se. Tjen Vej se zvědavě podívala na papír a začala si s ním hrát.

„Alespoň pro někoho je to zaklínadlo dobré,“ povzdechla si Sára hořce.

Náhle se za dveřmi ozval štěkot a někdo zaškrábal na dveře. Zamračila se a šla otevřít. Sotva však vzala za kliku, proklouzlo vzniklou mezerou huňaté štěně a s kňučením zalezlo pod postel.

„Princi Nikolaji!“ vykřikla překvapeně. „Ven! Ven, ty chlupatá koule! Sem nesmíš!“

Štěně si však jejích příkazů nevšímalo a vtisklo se ještě víc do stínu.

Klekla si vedle postele a sklonila se, aby na něho viděla. „Co se děje? Doufám, že jsi opravdu Nikolaj, a ne moje sestra.“

Za dívkou se ozvaly téměř neslyšné kroky měkkých tlapek a hluboké zavrčení.

Sára se zamračila a narovnala se. „Ne. Moje sestra stojí zřejmě za mnou,“ prohodila sarkasticky a otočila se. Pohlédla přímo do

očí černé vlčici. „Tvůj pes se tě bojí,“ upozornila zvíře. Vlčice si ji prohlédla jasnými očima a znovu zavrčela.

„Hele, na koho tady vrčíš?“ obořila se na ni a vstala.

Vlčice se přikrčila a pak se převalila na záda s tlapami zvednutými do vzduchu. Nikolaj váhavě vylezl zpod postele a štouchl ji čumákem do boku. Když se ujistil, že na něho nechce zaútočit, začal hravě pobíhat po pokoji a ňafat.

Tjen Vej ho sledovala povýšeným pohledem z pohovky, a když se k ní přiblížil se záměrem hrát si, sekla ho lehce tlapkou s napůl povytaženými drápkami. Nikolaj ji raději nechal na pokoji a vyběhl otevřenými dveřmi na chodbu.

Sára za ním s povzdechem zavřela a otočila se zpátky k vlčici, která se už rozvalila na její posteli.

„Slez dolů. Budu mít peřinu plnou chlupů,“ napomenula ji. Vlčice poslušně seskočila a usadila se na koberci.

„Zbláznila ses nebo co? Chceš, aby tě tady někdo viděl pobíhat po čtyřech? Jak bys to asi vysvětlila?“ Zvíře zavrčelo a v tom zvuku bylo cosi popuzeného a dotčeného zároveň.

„Nech si toho. Radši se proměň zpátky, než tě takhle někdo uvidí,“ vyzvala ji nekompromisně Sára. Než však Lea stihla její rozkaz vyplnit, objevila se vedle ní zlatavá záře, jako by na to místo pronikl paprsek světla, třebaže venku už byla tma. Jen o vteřinu později se do pokoje přenesl Lukáš.

„Už jsem ti řekla, že tohle nesnáším?“ zeptala se s přimhouřenými očima Sára.

„Vlastně už několikrát,“ usmál se a nevinně pokrčil rameny.

„Hlavně že to víš,“ poznamenala kysele.

Lukáš se chystal říct nějaký vtip, ale zarazil se uprostřed slova. Překvapeně zůstal zírat na černého vlka vedle postele. „Co tu dělá to vychrtlé zvíře? Nemohla sis pořídit nějakého *normálního* domácího mazlíčka? Třeba něco, co by nesežralo Tjen Vej?“

Vlčice se naježila a z hrdla jí uniklo další temné zavrčení.

Sára zavrtěla hlavou a poznamenala: „Lukáši, seznam se. Lea Tirenová. Možná si ji pamatuješ líp, když vypadala jako člověk.“

Strážce sebou trhl a výrazně zbledl. Popadl Sáru za paži a přes její protesty ji vytáhl na chodbu, kde za nimi rázně zabouchl dveře.

„Copak ses dočista pomátla?!“ zasyčel tlumeně, aby je nikdo nemohl slyšet. „Poslouchala jsi vůbec, co jsem říkal?! Tvoje sestra je jmenovaná temnotou! Je démon a nemůže to změnit ani s těmi nejlepšími úmysly! Čím dřív jí to řekneš, tím lepší to bude pro vás obě. Musíš to udělat rychle. Stejně jako strhnout náplast.“

„Jenže já jí to nechci říkat, dokud je možnost, že najdeme řešení,“ odsekla nabroušeně Sára.

„I kdyby nějaké bylo, nenajdete ho včas! Čím víc bude používat svou moc, tím dřív vám to dojde!“

Čarodějka se zarazila a zmateně na něho pohlédla. „Jak to myslíš? Co s tím má její schopnost společného?“

Strážce si povzdechl. „Přemýšlej trochu! Její měsíční magie byla změněna v temnou magii. A čím víc ji bude využívat, tím víc se bude přibližovat k Temným. Proto démoni nemohou odmítnout to, kým jsou. Buď ovládnou svou sílu a budou se chovat v souladu s ní, nebo proti ní budou bojovat a jejich vlastní síla je ovládne a stanou se pouhými loutkami. Bez citů, bez možnosti vlastního myšlení. Budou dělat přesně to, co se temnotě uvnitř nich bude nejvíc líbit, a nakonec je to samotné zahubí!“

„Ale... to přece nejde!“ zaprotetovala Sára.

„Magie není jenom síla, kterou můžeš využívat. Dalo by se říct, že je svým způsobem živá. A spoutaná Jmenováním...“

Domyslela si, co chtěl říct. „Takže... buď Lea bude páchat zlo a víceméně si uchová svobodnou vůli, nebo se tomu nepodřídí a stane se z ní... něco jako stínový otrok? To mi chceš říct?“

„Tak jako tak to osobu, kterou znáš jako svoji sestru, zničí. Změní ji to, ať to dopadne jakkoli,“ posteskl si Lukáš a k Sárinu překvapení to znělo upřímně. „Věř mi, že tohle jsem nikdy nechtěl, ale nemohu

s tím nic udělat. Bylo by lepší, kdybys se mnou odešla na Adiš Shokat. Nebo kamkoli jinam. Nechci jednou udělat to, co musím.“

„Udělat co?“ zeptala se Sára. Měla pocit, že odpověď už předem zná.

Strážce jí krátce pohlédl do očí, než je sklopil k zemi a odpověděl: „Jakmile uvidím, že už to nezvládá, musím ji zabít.“

Sára chtěla začít protestovat. Chtěla mu vykřičet do obličeje, že to nikdy nesmí udělat. Chtěla předstoupit před Radu moudrých a promluvit si s nimi, ale tušila, že je to zbytečné. Nikdy by na její prosby nepřistoupili.

„Tak já s ní promluvím,“ povzdechla si a sáhla po klice. Dveře se však otevřely dřív, než se jich dotkla.

„Není třeba,“ poznamenala Lea s pohledem zabodnutým do země a rukama vraženými v kapsách. „Slyšela jsem všechno. Strhnout jako náplast? Lukáši, ty holkám moc nerozumíš, vid’?“

„Tys nás poslouchala?“

„Ne. Ale musel bys být dál, aby moje vlčí uši neslyšely každé slovo vaší debaty.“

Sára k sestře natáhla ruku a stiskla jí paži. „Leo, já...“

Ona se jí však vytrhla, jako by ji její dotek spálil, proklouzla kolem ní na chodbu a zamířila ke svému pokoji.

„Leo, počkej! Nemůžeš přece teď jen tak odejít!“

Lea se však ani neohlédla. Beze slova vklouzla do svého pokoje a zabouchla za sebou dveře.

Sára se podívala na Lukáše a zamračila se. „Strhnout jako náplast. Fakt geniální. Myslím, že rychleji už to nešlo.“

Noční vzduch pronikal otevřeným oknem a rozechvíval dlouhé záclony. Lea se převracela v posteli a sténala. Náhle se s trhnutím probudila a zašmátrala pod polštářem po dýce. Zbraň tam však nebyla.

Vyděšeně se posadila a rozsvítila lampičku na nočním stolku. Její jasné světlo ozářilo pokoj, ale kouty místnosti zůstaly ve tmě.

Dívka pomalu spustila nohy z postele a ucítila, jak má napnuté svaly. Její citlivé uši zachytily jakýsi zvuk.

„Nikolaji?“ zašeptala tlumeně. „Kde jsi, chlupáči?“

Něco hebkého se jí otřelo o nohu, až sebou překvapeně trhla. Štěně vystrčilo hlavu zpod postele a žalostně zakňučelo. Potom se podívalo do stínu v rohu poblíž postele a znovu zakňouralo.

Lea se natáhla po lampičce a prudce obrátila její světlo do tmy. Paprsek dopadl na malou skříňku, ale nic zvláštního tam neviděla. Přesto měla pocit, že něco není v pořádku.

„Tak dost!“ zavrčela. Odhodila peřinu a rukou zapátrala po své dýce. Prsty nahmatala její chladný kov v záhybech měkké látky a pevně ho sevřela.

„Pojď nahoru, Nikolaji,“ vyzvala štěně a poklepala na deku. Nikolaj vylezl ze svého úkrytu a vyskočil na postel, kde se spokojeně uvelebil v rohu a složil hlavu na packy.

Lea se na něho usmála, vytáhla ze šuplíku nočního stolku knihu, kterou jí dala Sára, otevřela ji na založené stránce a začala pátrat v textu. Do snídaně zbývaly ještě dvě hodiny. Měla trochu času, než bude muset jít do školy. Času, kterého jí už moc nezbývalo.

Lea se posadila k volnému stolu ve školní jídelně a pustila se do jídla. Myšlenkami však byla doma nad kupou magických knih. Od rána se přesvědčovala, že je nějaká šance, jak všechno změnit. A ona se rozhodla ji najít. Všechny pochybnosti zasunula hluboko do pozadí své mysli a uzamkla je tam jako všechno ostatní, co jí nedoprávalo spánku.

„Je tu volno?“ vytrhl ji čísi hlas ze zamyšlení.

Překvapeně vzhledla a usmála se. „Jasně.“

Tomáš položil táč s jídlem a usadil se naproti ní. „Ty jsi zapomněla, co dneska budeme dělat při laborkách?“ zeptal se, když viděl, jak do sebe hází oběd.

Lea se zarazila a pohlédla na plnou lžici ve svých rukou. „Budeme pitvat, ne?“

„No právě. Proto taky většina lidí radši oběd vynechala.“

„Většina možná. Já kvůli troše krve nebudu o hladu.“

Tomáš se rozesmál. „Že mě to nepřekvapuje. Když už o tom mluvíme...“

„Chceš se zeptat, jestli s tebou budu ve dvojici?“ předběhla ho Lea, když na okamžik zaváhal.

„Jo, tak nějak,“ přiznal se.

„Dobře,“ souhlasila bez většího rozmyšlení.

„Díky,“ usmál se Tomáš a pustil se do jídla. „Budu dobrý kolega, věř mi.“

Lea neodpověděla a nabrala si další sousto. O pár minut později spolu vešli do učebny a posadili se na vysoké židle k laboratornímu stolu. Dívka si ohrnula rukávy bílého pláště a vytáhla si sešit.

„Už jsi někdy pitvala?“ zeptal se Tomáš.

„Jestli se ptáš na to, zda se ti tu složím k nohám, můžu tě ujistit, že se to nestane,“ odtušila mnohem chladněji, než měla v úmyslu. V hlavě se jí vybavila bitva, které se účastnila, a zamrazilo ji.

Do třídy vešel starší učitel s prošedivělými vlasy a knírkem a položil na stůl velkou přepravku zakrytou látkou.

„Doufám, že jste všichni vybavení,“ poznamenal a pozorně si každého prohlédl. „Musím vás upozornit, že pokud mi tady chcete omdlávat, vybrali jste si špatný obor. Veterinář stejně jako ošetřovatel se téhle práci nakonec nevyhne. A jelikož se většina z vás chystá na vysokou, musíte to zvládnout.“

Rozdal každé dvojici po jedné mrtvé kryse a sadě nástrojů. Když se Lea dotkla malého tělíčka, bylo ještě teplé.

„Chceš se chopit té cti?“ zeptal se Tomáš galantně a podal jí skalpel. Ušklíbla se a dala se do práce.

O dvě hodiny později vyšli z učebny a zamířili ke skříňkám.

„Musím uznat, že sis vedla skvěle,“ pochválil ji mladík a uložil si zašpiněný plášť do igelitové tašky. „Čekal jsem, že třeba alespoň trochu zbledneš nebo odmítneš rozpitvávat jednotlivé orgány.“

Lea se pousmála a sehnula se pro boty. Potom na sebe hodila bundu a zavřela skříňku.

„Ty toho asi moc nenamluvíš, co?“ zeptal se Tomáš a zkoumavě na ni pohlédl.

„Proč si to myslíš?“

„Já nevím,“ pokrčil rameny a shrnul si z čela pramen světlých vlasů. „Kolikrát mi připadá, že ani nemyslíš na to, co zrovna děláš.“

„Já jsem hovorná víc než dost.“

„Zkus mi to dokázat,“ vyzval ji s úsměvem. „Pojďme na pizzu. Když mě přesvědčíš, že nejsi tichá myška, platím já, když ne, tak ty.“

„Tos uhodl,“ rozesmála se Lea a šťouchla ho do ramene. „A za pár minut se budeme dohadovat, kdo z nás dvou je zábavnější.“

„Nebudeme. Už teď je jasné, že jsem to já!“

Dívka pobaveně zavrtila hlavou a hodila si na záda batoh. „Jednou ti ukážu, že se šeredně pleteš.“

„A proč ne teď?“

„Protože teď musím domů,“ odpověděla a zamířila k východu. „Uvidíme se zítra!“

Sára se zhluboka nadechla a bez klepání vzala za kliku. Lea k ní zvedla nic neříkající pohled a jenom si přitáhla deku, do které byla zabalená.

„Schválně jsi ráno jela autobusem, aby ses mi vyhnula?“ zeptala se Sára.

„Jo,“ odpověděla Lea a vrátila se pohledem zpátky k objemné knize zaříkadel.

„Ale nevzdala jsi to,“ podotkla Sára, když svazek poznala, a posadila se naproti ní na zem.

„Ještě ne. Dokud se ovládám, mám pořád čas.“

„Chceš si promluvit o tom, co včera říkal Lukáš?“

„O Jmenování a nevyhnutelnosti mého osudu?“ ušklíbala se Lea.
„Ne, díky.“

Sára si povzdechla. „Leo, měla bys –“

Vtom její sestra nečekaně prudce vyskočila na nohy a rozhlédla se. Nikolaj, který se až doteď válel na gauči, zakňučel, seskočil na zem a schoval se pod malý stolek.

„Co se děje?“ zeptala se obezřetně Sára a postavila se. Instinktivně v sobě začala hromadit magickou energii z okolí a soustředit se.

„Zase ten divný pocit,“ zamumlala Lea.

„Čekal jsem, že mě dřív nebo později odhalíš,“ ozval se povědomý mužský hlas z rohu místnosti. Pomalu se z temného stínu začala nořit postava.

„Silkone,“ zavrčela Lea a nahrabila se, když ho poznala. Jeho popálená tvář se zkřivila v ironickém úsměvu. Cítila, jak se v ní probouzí vztek a dere se na povrch. Zhluboka se nadechla a potlačila ho. „To tys tu v noci byl!“

„Jen jsem kontroloval, co mi patří.“

Sára si všimla, jak Lea začala chvějící se ruce v pěst a celá se napjala. Pohroužila se do sebe a připravila se. Cítila, jak jí magie žhne na konečcích prstů.

„Leu nikdy nedostaneš!“ vyštěkla na démona, švihla rukama a rozevřela dlaně. Skoro mohla vidět, jak jí z rukou vylétlo kouzlo spolu s její vlastní energií.

Silkon jen lenivě uhnul, když se kousek zdi vedle jeho hlavy rozletěl a jeho zasypaly drobné úlomky omítky a cihel. „Dobrý pokus.“

V jeho dlani se objevila koule plná křížujících se drobných blesků. V tu chvíli se Lea postavila mezi něj a Sáru a roztáhla ruce. Silkon se zarazil uprostřed pohybu.

„Zbláznila ses?!“ vykřikla nevěřičně Sára.

„Vím, co dělám! Zavolej Lukáše!“

Sára si v duchu vybavila Lukášovu tvář a nahlas vyslovila jeho jméno.

„Tohle není zrovna dobrý nápad,“ ušklíbl se nad Leiným chováním Silkon.

„Ty mě nezabiješ. Kdybys to chtěl udělat, už bych tu nebyla,“ poznamenala sebejistě.

„Ne, nechci tě zabít,“ přiznal démon. Pak se však nečekaně prudce pohnul a mrštil svým kouzlem.

Lea bleskově strhla Sáru na stranu, vytáhla z pouzdra za pasem dýku a vrhla se proti němu.

Silkon v poslední chvíli ukročil stranou a ostrému hrotu zbraně se vyhnul. Jediným pohybem chytil dívku za zápěstí a zkroutil jí ho, až dýku s výkřikem upustila.

„Pust ji!“

Lea překvapeně otočila hlavu a pohlédla na Lukáše, který stál vedle Sáry a chladnými očima je pozoroval.

Silkon od sebe Leu odstrčil, jako by o ni přestal mít zájem. „Vy strážci se mi pořád musíte plést do cesty,“ procedil skrz zatažené zuby.

„To je naše práce,“ zavrčel Lukáš a se sevřenými pěstmi se na démona vrhl.

Silkon se rozesmál a mrštil po něm další elektrickou koulí. Strážce před ní uskočil a ona roztržila květináč s malou palmou.

Lea podrážděně zavrčela. Silkon se prudce otočil a dvěma rychlými kroky byl u ní. Jako blesk ji chytil pod krkem a strčil ji před sebe jako živý štít. Zasupěla a pokusila se mu vytrhnout, ale jeho stisk byl tak silný, že se sotva dotýkala nohama země. Sára vyděšeně vykřikla a Lukáš ztuhl uprostřed pohybu.

„Výborně,“ ušklíbl se spokojeně Silkon. „Váš strach o milovanou osobu je dojemný. A teď vám řeknu, co se stane. Vyměním s vámi její nicotný život za Knihu stínů Lindy Tirenové!“

„Proč?“ zeptal se chladně Lukáš. „K čemu ji potřebuješ?“

„To tě nemusí zajímat,“ odbyl ho Silkon a obrátil se k Sáře. „Co ty na to, čarodějko? Nějaká kniha, nebo život tvé sestry?“

Sára neodpověděla hned. Démon úmyslně zesílil svůj stisk, až Lea přidušeně zaúpěla a bezmocně sebou zasmítala.

„Tak dobře!“ vykřikla Sára a natáhla ruce, aby ho zastavila. „Donesu ti ji!“

„Věděl jsem, že se rozhodneš správně,“ poznamenal spokojeně Silkon a dovolil Lee trochu se nadechnout. Čarodějka na ni zoufale pohlédla a zděšeně sebou trhla. Sestriny oči byly naprosto prázdné a místo modré duhovky měla jenom sytou čern.

„Trhni si, Silkone,“ zasyčela Lea přiškrknutě a zaryla mu překvapivě dlouhé a silné nehty hluboko do paže, až vykřikl bolestí a odmrštil ji od sebe jako nebezpečné zvíře.

Lea přistála na všech čtyřech a vztekle vycenila zuby. Pak ji na okamžik obklopilo světlo, a když pohaslo, stála na jejím místě velká černá vlčice. Srst na hřbetě měla naježenou a z hrdla se jí ozývalo temné vrčení.

„Leo, ne!“ vykřikla varovně Sára ve chvíli, kdy se zvíře odrazilo. Silkon se rozpráhl a udeřil vlčici do boku takovou silou, až odletěla stranou, jako by to byla jen plyšová hračka.

Lukáš využil zmatku a přivolal si svůj meč, který se mu s nablýskáním objevil v ruce. Silkon si ho však všiml a začal po něm házet svými koulemi, jež se mu jedna za druhou utvářely v dlani.

Sára se rychle rozhlédla kolem sebe a hledala něco, co by mohla použít. Bez přemýšlení popadla Lein kartáč na vlasy a s divokým výkřikem ho mrštila proti démonovi, aby ho rozptýlila. K jejímu překvapení ho Silkon chytil a jízlivě se zachechtal: „Malý suvenýr?“

Než se kdokoli vzpamatoval, byl pryč. Zbyl po něm jen zápach kouře z ohnivé stěny, pomocí níž se přemístil do bezpečí.

Sára jeho náhlý odchod nechápala, ale v tuhle chvíli ji to nezajímalo. Rozběhla se k Lee, Lukáš byl však rychlejší a chytil ji za paži.

„Pusť mě!“ vykřikla rozhořčeně a pokusila se mu vytrhnout. Pak její pozornost upoutalo tiché zavrčení. Zmateně pohlédla na černou vlčici a po zádech jí přeběhl mráz.

Zvíře stálo pouhých pár kroků od nich, pysky ohrnuté, až byly vidět ostré špičky, a zlostně je pozorovalo.

„Nehýbej se,“ zašeptal Lukáš.

Sára ho však téměř nevnímala. Očima se vpíjela do těch zvířecích, ale nepoznávala v nich nic známého. Byly chladné, plné zlosti a nenávisti.

Najednou však vlčice sklonila hlavu a zakňučela. A pak se před jejich zraky Lea proměnila zpět v člověka. Strnule stála na místě se svěřenými rameny a křečovitě sevřenými víčky.

Sára pocítila, jak Lukášův stisk povolil. Lea se konečně pohnula, zvedla hlavu a otevřela oči, z nichž se vyhrnuly horké slzy, jako by čekaly dlouhé věky, než budou moct vystoupat na povrch.

Sára udělala několik rychlých kroků k ní, ale Lea ji zastavila nataženými pažemi, jako by se před ní bránila. „Ne,“ zašeptala a prudce zavrtěla hlavou. „Nech mě být.“

„Leo –“

„Ne,“ zopakovala a zabodla pohled do země. „Prosím. Odejďte,“ požádala je tichým hlasem.

Sára se otočila na Lukáše s němou prosbou v očích. Strážce však vypadal zmateně a nejistě stejně jako ona.

„Běžte pryč,“ zopakovala Lea, aniž by na ně pohlédla.

Sára se však nedokázala pohnout. Po chvíli ucítila na rameni Lukášovu teplou ruku, a když se na něho znovu podívala, kývl hlavou ke dveřím. Ještě okamžik zůstala stát, ale pak se mu podvolila a neochotně s ním zamířila pryč. Když se naposledy ohlédl, viděla, že Lea stále nehybně stojí na tom samém místě a pohled upírá do země.

Sotva se za nimi zavřely dveře, rozvzlykala se Lea naplno. Klesla na kolena a pažemi si ovinula hrudník. Ramena se jí trásla

potlačovaným pláčem. Slzy se jí řinuly po tvářích v nekonečném proudu, rozmazávaly jí pohled a kanuly na měkký koberec.

Vteřiny jí přišly jako nekonečné minuty a minuty jako hodiny. Neschopná čehokoli jiného seděla zhroucená na zemi a nepatrně se kolébala.

Potom jí však pohled sklouzl k lesklému předmětu na podlaze. Hřbetem ruky si otřela slzy a zamrkala, aby vyhnala mlhu ze své mysli. Náhle ji celou zaplnila jediná myšlenka.

Pomalou, s pohledem stále upřeným na předmět, se doplazila až k němu a natáhla po něm rozechvělé ruce. Její prsty sevřely chladný kov dýky a zvedly ji do vzduchu. Bylo to přece tak snadné. Stačil jediný pohyb. Jediný pohyb a už nikdy nikoho neohrozí. Nikdy se z ní nestane démon. Skončí to.

3

Nejistota

Sára se ve svém pokoji zhroutila na pohovku a skryla tvář v dlaních. Lukáš ji bezradně pozoroval a nebyl si jistý, co by měl udělat.

„Já tomu nemůžu uvěřit,“ zamumlala a zvedla k němu hlavu. „Celou dobu jsem věřila, že to nějak zvládneme, že najdeme cestu, ale teď...“

„Teď už tomu tolik nevěříš,“ dokončil a posadil se vedle ní.

„Takhle... takhle jsem ji ještě nikdy neviděla,“ posteskla si Sára. „Viděla jsem ji, když s tou věcí uvnitř sebe bojovala, ale nikdy ne takhle! Vždyť... vždyť nás málem napadla!“

„Říkal jsem ti, že ať je jakákoli, temnota ji nakonec změní. Byla to jen otázka času,“ povzdechl si mladík a objal svou svěřenkyňu kolem ramen. „Nic jsi s tím nemohla udělat.“

„Pořád si říkám, že jsme možná něco přehlédli. Kdybychom získali ještě nějaký čas...“

„Nemohla jsi jí nijak pomoci. Smiř se s tím!“

Sára pohlédla Lukášovi do očí a zavrtěla hlavou. „To nikdy,“ řekla a vstala. „Z mé sestry ještě *není* démon. A potřebuje mě. Jdu za ní!“

„To ne!“ zarazil ji Lukáš a vyskočil na nohy, aby jí v tom zabránil. „Počkej! Půjdu já. Promluvíme si s ní, dobře?“

„Cože? Opravdu?“

„Jo,“ přikývl neochotně.

„Vždyť...“

Lukáš její námitky zarazil mávnutím rukou. „Nech toho. Zkusím s ní promluvit, a kdyby se náhodou něco zvirtlo, dokážu se odtamtud dostat se zdravou kůží.“

Sára na něho chvíli hleděla a pokoušela se vyčíst něco z jeho očí. Ty jí však nic neprozradily. Nakonec rezignovaně přikývla.

Lukáš se otočil a vyklouzl ven dřív, než si to stačila rozmyslet. Pomalu se plížil chodbou a přemýšlel nad tím, co se vlastně rozhodl udělat.

Před dveřmi Leina pokoje zaváhal. S rukou napůl zvednutou k zaklepání se nemohl rozhodnout, zda má pokračovat. Nakonec spustil ruku dolů a vzal za kliku.

Silkon si pohrával s kartáčem na vlasy, zatímco přecházel po hlavní lodi starého kostela. Náhle za sebou vycítil čísi přítomnost a zastavil se.

„Opět jsi neuspěl, Silkone? Pomalu začínám pochybovat, zda jsi schopný ten úkol dotáhnout do konce.“

„Všechno jde podle plánu,“ zavrčel Silkon vztekale a otočil se k menší postavě, zahalené v černém hábitu s hlubokou kapucí, která jí skrývala tvář. „Nebude to dlouho trvat a Lea bude naše. Nemůže spát, je unavená. Dlouho už to nevydrží. Je snadné ji vyprovokovat.“

„To nestačí! Rada moudrých zvažuje, že by Sáru znovu přesunuli,“ odsekl malý démon. Oči mu ve tmě zazářily potlačovanou zlostí. „Musíš je obě získat dřív, než se to stane.“

„Žádný strach. Leu dodám během pár dní.“

„Dej si na ni pozor, Silkone,“ varoval ho druhý démon tiše. „Víš stejně dobře jako já, kým je. Jestli zdědila jenom část moci, může být velice nebezpečná nejen pro stranu Dobra, ale i pro nás.“

„Já vím. Jsem opatrný. Ta holka zatím vůbec nic netuší. A až se dozví pravdu, bude pro ni už pozdě,“ odpověděl Silkon a ve zdravém oku mu zasvítilo nedočkavostí. „Jen nechápu, proč chcete získat tu knihu? Samy nám ji donesou, když zvítězíme.“

„Ta kniha je to jediné, co nám ve vítězství nad nimi může zabránit. Alespoň to mi řekl. A ty bys neměl zpochybňovat jeho rozhodnutí. Získej tu knihu a zlom čarodějků! Nic víc po tobě nechci!“

„Samozřejmě,“ ušklíbl se Silkon. „S radostí.“

Druhý démon dělal, jako by si jeho jízlivosti nevšiml, a zmizel. Silkon pomalým krokem došel k závěsu, který zakrýval malou kapli, a trhnutím ho odhrnul. V koutě se cosi pohnulo a ve tmě se zablýskl pár očí.

„Pospěš si, jestli chceš, abych splnil svou část dohody. Potřebujeme tu holku.“

„Jak si přeješ,“ odpověděl ze tmy tichý hlas. Ozval se zvuk otvíraných dveří a do kaple na okamžik proniklo slabé světlo.

Jenom tlukot jejího srdce narušoval ticho, jež v pokoji vládlo. Ruce nad hlavou se jí potily a kloubky jasně zářily, jak pevně svírala chladný kov, který se pomalu zahříval teplem jejího těla. Zavřela oči, nadechla se a švihla rukama dolů.

Náhle jí cosi sevřelo zápěstí. Překvapeně otevřela oči a spatřila Lukáše, jenž klečel před ní a držel ji za ruce.

„Ty ses snad dočista pomátla!“ zasyčel nevěřicně a vypáčil jí zbraň z prstů.

„Proč jsi mě zastavil?!“ vykřikla zoufale Lea a vyskočila na nohy. „Proč?!“

Mladík se narovnal a zamračil se. „Sára by mě zabila, kdyby věděla, že jsem tě nechal umřít.“

„Tak mi vrať mou dýku a otoč se, jestli ti to vadí!“ vykřikla a hráb-la po zbrani. Rychle ji zvedl vysoko do vzduchu z jejího dosahu.

„Vrať mi ji! Nech mě to udělat! Nechci někomu ublížit! Nechci, aby se ze mě stalo monstrum!“

„A že tím ublížíš své sestře, to ti nevadí?“ zeptal se Lukáš a snažil se ji od sebe volnou rukou odstrčit.

„Kvůli ní to přece dělám!“ vzlykla Lea. „Jen takhle ji můžu před sebou ochránit!“

„Tohle není řešení!“

Lea náhle vztekla zaryčela a praštila ho pěstí do břicha. Lukáš překvapeně zasupěl a zavrával, přičemž spustil ruku s dýkou trochu níž. Skočila po ní a neuvěřitelnou silou mu ji vytrhla ze sevřených prstů.

Strážce zareagoval zcela instinktivně a popadl ji za zápěstí. Kopla ho do nohy a pokusila se mu vytrhnout. Lukáš na ni však byl tentokrát připravený a zkroutil jí ruku za zády. Dýku jí znovu sebral a zahodil z jejího dosahu.

Lea zařvala vzteky. Přestala se ovládat. Rozehlna se po něm s dlaněmi rozevřenými jako šelma, která se chystá zatnout drápy do své oběti. Strážce překvapeně vyjekl a chytil ji za zápěstí. Ostré silné a neuvěřitelně špičaté nehty měl jen pouhých pár centimetrů od obličeje.

„Do háje,“ ujelo mu nevěřícně.

Lea se mu vytrhla, otočila se na patě a vykopla. Špičkou boty však zasáhla pouze vzduch v místě, kde ještě před chvílí stál.

„Leo, přestaň!“ pokusil se ji uklidnit Lukáš, který se přemístil za pohovku. „Přišel jsem si s tebou promluvit, ne bojovat!“

Dívka se však chovala jako zvíře. Rozběhla se a jediným, pro člověka nemyslitelným skokem se přehoupala přes sedačku. Strážce zareagoval jako blesk. Uhnul se na stranu a srazil ji k zemi, kde zůstala nehybně ležet. Rychle se k ní sklonil, ale ona náhle vyskočila a porazila ho na zem. Rukama se mu zapřela o hrud' a vycenila zuby, až odhalila nepřírozeně ostré špičky.

„Pěkný zoubky,“ zažertoval Lukáš, udeřil Leu do prsou a shodil ji ze sebe. Než se stihla vzpamatovat, přitiskl ji k zemi a zkroutil jí ruce za zády.

Vřískala, zmítala sebou a snažila se ho kopnout, neměla však šanci. Lukáš ji držel pevně. Po chvíli začala bezmocně funět

s obličejem přitisknutým ke koberci a až na prudké nádechy zůstala nehybně ležet.

„Pust' mě,“ zašeptala po chvíli, když se uklidnila.

„To určitě,“ ohradil se Lukáš. „Já tě pustím a ty se mi pokusíš vyškrábat oči!“

„Nic takového neudělám,“ bránila se slabým hlasem. Bylo na ní znát vyčerpání.

Zaváhal. Obezřetně posunul ruce a prohlédl si její prsty. Její nehty se opět vrátily do přirozené podoby. Stále byly trochu špičaté, ale jak už věděl z dřívějšíka, nosila je tak Lea normálně. Pomalu ji pustil.

Posadila se, ale nepodívala se na něho. Ramena měla shrbená a pohled upírala do země. „Mrzí mě to,“ zašeptala po chvíli.

„Mrzí tě, že ses pokusila zabít?“ zeptal se nevěřicně a zmateně na ni pohlédl. „Co myslíš, že by na to řekla –“

„Nelituju toho, že jsem si chtěla vzít život,“ přerušila ho rázně Lea. „Mrzí mě, že jsem tě napadla.“

Strážce se zarazil. Nebyl si jistý, jestli to správně pochopil. „Omlouváš se... mně?“

„Jo,“ špitla. „Už to nezvládám, že jo? Tu temnotu v sobě.“

„Ne,“ přikývl Lukáš. „Buď se tomu brzy poddáš, nebo tě tvé vlastní síly zotročí.“

Zvedla k němu oči plné smutku. „Takže chápeš, proč to chci udělat?“

„Nechceš nikomu ublížit,“ zamumlal zamyšleně. „Jenže když to uděláš, ublížíš Sáře, to tě nenapadlo?“

„Já vím. Ale ty si uvědom, co bych mohla udělat. Viděl jsi mě!“

Lukáš si všiml, že se jí v očích zaleskly slzy. Slané kapky vody se jí rozkutálely po tvářích a otráslly s ní vzlyky. Přitáhla si kolena pod bradu a objala je rukama.

Mladík ji zamyšleně pozoroval. V jeho nitru se cosi pohnulo. Na čele se mu vyrýsovala tenká vráska. S povzdechem mávl rukou

a v dlani se mu objevil malý bílý kapesníček. Přidržel ho mezi dvěma prsty a zamával jím dívce před obličejem. Lea k němu překvapeně vzhlédla.

„No tak si ho vezmi,“ vybídl ji netrpělivě.

Pomalou se narovnala a nabízený kapesník si od něj vzala. Lukášova vstřícnost ji tak zmátla, že dokonce na okamžik zapomněla na svou bolest a přestala plakat.

„Poslouchej,“ začal pomalu, jako by si nebyl jistý, co vlastně chce říct. „Tohle nejsi ty. Když jsem tě poprvé viděl, byla jsi hrdá silná holka, která bojovala do posledního dechu za svoje přesvědčení. A taková jsi pořád, jenom tomu musíš věřit. Chci ti pomoci.“

Lea pomalu zavrtěla hlavou. „Proč? Proč bys mi chtěl pomáhat? Od první chvíle víš, co jsem zač. Nenáviděl jsi mě ještě dřív, než jsme se setkali!“

„Já vím. A to byla chyba,“ přiznal s povzdechem. „Vždycky jsem na tebe pohlížel jako na démona a kvůli tomu jsem přehlédl, kdo doopravdy jsi.“

„A kdo tedy jsem?“

„Někdo, kdo se snaží změnit osud, jenž mu byl dán.“

„Věřím, že si každý může vybrat svou cestu.“

Lukáš přikývl. „Tak v to věř ještě chvíli. Dokud nenajdeme nějaké řešení.“

„Říkal jsi, že žádné řešení není,“ namítla Lea.

„Třeba se mylím.“

Dívka se hořce ušklíbla. „Jo, to mě fakt drží nad vodou.“

Lukáš si povzdechl a vstal. „Hele, neříkám, že to bude snadné. Ale když se budeš snažit zůstat klidná a nebudeš používat svou moc, získáme tím čas navíc. Teď mi jenom slib, že jen co se za mnou zavřou dveře, nepokusíš se znovu... No, však víš.“

Lea mu pohlédla do očí. Nebyla si jistá, co si vlastně má myslet. Nebyla si jistá vůbec ničím. Nakonec pomalu přikývla. „Dobrá. Slibuju.“

Lukáš se přenesl na Adiš Shokat a rozhlédl se. Chodby se již začínaly pomalu vyprazdňovat a obyvatelé Pevnosti se chystali do svých komnat.

Když zamířil širokými bělostnými chodbami do středu Pevnosti, nikdo ho nezastavoval. Sešel po dlouhých točitých schodech vytesaných z kamene a ocitl se před vysokými dvoukřídlými pozlacenými dveřmi.

Knihovna Adiš Shokat se nacházela ve skále několik pater pod samotnou Pevností. Hrubě otesané stěny ze světlého kamene byly protkané stříbrnými žilkami, od nichž se odráželo světlo vycházející z jezera kolem rozlehlého ostrova.

Lukáš se podíval pozorněji do křišťálově průzračné vody a těsně pod hladinou našel velké náslapné kameny, jež vedly až ke břehu knihovny. Nekonečně vysoké regály tvořily hotové bludiště, a čím víc se blížil ke středu, tím vyšší byly.

„Strážkyně?“ zvolal potichu.

Okamžitě se před ním zavlhl vzduch a pár metrů od něho se objevila mladá žena v bílých šatech, které vlály v neexistujícím větru, a s bělostnými nakadeřenými vlasy, které jí povlávaly kolem obličeje. Vznášela se kousek nad zemí a nevidomé oči upírala do prázdna.

Třebaže vypadala téměř hmotně, ve skutečnosti to byla pouze duše, která se uvolila na věky strážit knihovnu. Její kosti se v hrobce Pevnosti již dávno rozpadly v prach.

„Přicházíš v pozdní hodinu, Lukáši,“ pronesla měkkým šepotavým hlasem.

„Já vím. Odpusť mi, Strážkyně moudrosti,“ zamumlal nejistě a hluboce se uklonil. Pravou rukou se dotkl úst, čímž prokazoval duchovi úctu a slib pravdomluvnosti. „Přišel jsem hledat pomoc pro přítelkyni.“

„Je mnoho způsobů pomoci. Ale na každou nemoc je jiný lék,“ pronesla téměř neslyšně.

„Potřeboval bych najít způsob, jak osvobodit démona od temnoty. Očistit jeho magii.“

Žena k němu obrátila tvář, jako by ho snad mohla vidět. „Vím, co hledáš. Ale zde tvá odpověď není.“

„Přece musí existovat něco, co by nám pomohlo,“ zašeptal.

„Nejsi první, kdo tu pátral po stejném vědění jako ty. Ale ani tobě, ani jemu jsem nemohla dát jinou odpověď. To, co hledáš, v této knihovně nenajdeš.“

Lukáš se už nadechoval k protestu, žena ho však zarazila mávnutím ruky, přičemž se jí prudce zavlhl dlouhý rukáv šatů. „Buď trpělivý. Existuje lektvar, kterým můžeš potlačit a otupit schopnosti a získat tak potřebný čas. Znáš ho.“

„Lektvar, kterým Moudrá Alice poutala schopnosti dvojčat,“ pochopil.

Žena přikývla. „Ano. Jedno si však pamatuj. Ten lektvar schopnosti pouze potlačí. Dříve nebo později přestane účinkovat. Do té doby musíš najít řešení, jinak již nebude cesty zpět.“

„Ale říkala jsi, že žádné řešení není!“ namítl Lukáš.

„Mýlíš se. Musíš se naučit lépe naslouchat. Řekla jsem, že svou odpověď nenajdeš zde, nikoli však, že neexistuje.“

Mladík se zarazil a zamyslel se. Než se ale stihl zeptat na cokoli dalšího, duch zmizel. Zklamaně se otočil a zamířil zpátky k jezeru. Teprve po několika krocích mu došel pravý význam ženiných slov.

Přidal do kroku a přes vodu přeběhl, aniž by se díval, kam šlape. Proběhl otevřenými dveřmi, které se za ním neslyšně zavřely, a schody bral po čtyřech. Když se ocitl nahoře, donutil se zpomalit, aby nezbudil podezření.

Po pár minutách dorazil ke komnatám obyvatel Pevnosti a zaklepal na jedny dveře. Nikdo mu však neotevřel. Váhavě stiskl kliku a proklouzl dovnitř. V místnosti panovala tma, to mu však nevadilo. Byl tu už tolikrát, že dokázal i poslepu dojít k pokoji na protější straně.

Když se však opět natáhl po klice, dveře se rozlétly dokořán a v nich se objevila štíhlá dívka jen o něco mladší než on s rukama připravenýma ke kouzlu a soustředěnou myslí. Překvapeně sebou trhla a ruce spustila.

„Lukáši?“ zeptala se zmateně. „Co tu děláš? Nemůžeš se sem takhle vplížit. Mohla jsem tě zabít.“

„Klepal jsem,“ namítl. „Ale neotevřela jsi.“

Mladá čarodějka zívla a prohrábla si rukou dlouhé světle hnědé vlasy. „Víš, to se občas stává,“ zamumlala a posadila se do pohodlného křesla. „Obzvlášť když přijdeš někoho navštívit pár minut po půlnoci.“

„Omlouvám se, Kerjalin,“ řekl upřímně. „Někdy zapomínám, jak zvláště plyne čas v naší knihovně.“

Jeho poznámka u ní vzbudila zájem. „V knihovně? Lukáši, odkdy ty chodíš do knihovny?“

Mladík se ušklíbl a ztlumil hlas. „Byl jsem tam pátrat po něčem, co by mohlo pomoci Lee.“

„Ale?“ poznamenala ironicky a upřela na něho zkoumavý pohled. „A odkdy jí chceš pomoci? Kam se podělo to tvé *ona je démon*? Kdy jsi jí začal věřit?“

„Neřekl bych, že jí přímo věřím. Jen chci zjistit, jestli ji opravdu nejde nějakým způsobem zachránit.“

„Chápu. Zdá se, že si Lea pořád dokáže získat lidi kolem sebe. Stejně jako před dvěma roky.“

„Ty bys to měla vědět nejlíp,“ pousmál se ironicky Lukáš. „Oba víme, jaký úkol ti Alice dala. Měla jsi Sárú od Ley odloučit, ale místo toho...“ Pouze zavrtěl hlavou. „Měl bych na tebe jednu prosbu,“ řekl a ztlumil hlas, jako kdyby je snad někdo mohl slyšet. „Potřeboval bych recept na lektvar, který potlačuje schopnosti.“

„Ten, co používala Alice?“

„Jo. Když potlačíme Leiny schopnosti, získáme tím nějaký čas.“

„A proč si o něj Alici neřekneš?“ zeptala se Kerjalin.

Lukáš se poškrábal v týle a zamračil se. „Asi bude lepší, když o tom Moudré zatím nebudeme říkat. Mám Leu držet co nejdál od Sáry, ne jí pomáhat.“

Kerjalin se chápavě usmála a vstala. Na chvíli zmizela v druhém pokoji, a když se vrátila, byla převlečená. S Lukášem v závěsu se vyplížila na chodbu, kde se plazila bílá mlha a tvořila za jejich kroky různé obrazy.

Dojít do vyšších pater, kde měla pokoje většina členů Rady moudrých, nebyl problém. Když se však ocitli na rohu, zarazila dívka Lukáše nataženou paží a obezřetně nahlédla do chodby před nimi. Prozatím byla prázdná.

„Jsi si jistá, že je teď Alice pryč?“ ujišťoval se mladík. „Nerad bych, aby mě přistihla, až se budu prohrabovat jejími věcmi.“

„Jsem,“ odpověděla tiše. „Nezapomeň, že pořád vede dětský domov na Posledním útočišti.“

„Dobře,“ zamumlal a rychlým krokem se vydal k jednomu dveřím. Vzal za kliku a zatlačil do nich. K jeho překvapení se lehce otevřely a vpustily ho dovnitř.

Rozechvělýma rukama za sebou zase zavřel a přešel k velké knihovně. Radši ani nemyslel na to, kolik zákonů právě porušil a co by se mohlo stát, kdyby ho tu chytili.

Kerjalin zatím stála na chodbě a naslouchala, zda neuslyší něčí kroky. Nervózně přecházela sem a tam a v duchu Lukáše popoháněla.

Náhle se kousek od ní otevřely dveře a do pološera chodby vyšla menší postava zahalená v černém hábitu. Dívka sebou trhla a instinktivně k sobě přitiskla dlaně. Věděla, že by stačilo roztáhnout prsty a poslala by svého protivníka kouzlem k zemi.

K jejímu překvapení se však neznámý zastavil a nehybně ji pozoroval. Pak pomalu zvedl ruce a stáhl si kápi. I v panujícím šeru ho Kerjalin okamžitě poznala.

„Moudrý!“ vydechla s úlevou. „Vyděsil jste mě. Myslela jsem, že jste démon.“

„Ne každý, kdo nosí černou, je Temný, Kerjalin,“ napomenul ji mírně Albron. „Přesto se ti omlouvám. Ale musím jít něco zařídit a vskutku by nebylo moc chytré se tam objevit v rouchu Moudrého.“

„Jistě. Chápu,“ přikývla. Přesto jí to však nedalo a musela se zeptat: „Proč však takhle pozdě v noci?“

„Ne všude je teď noc,“ odpověděl prostě. „Ovšem já bych se tě mohl zeptat na totéž. Neměla bys být v posteli?“

„Nemohla jsem spát,“ zalhala. „Napadlo mě zajít za Moudrou Alicí, jenže tady není.“

„Ovšemže není!“ rozesmál se Albron. „Víš, jak obtížné je zastihnout Alici doma. I v tuto hodinu. Potřebovala jsi jí něco důležitého?“

„Vlastně ani ne. Je to osobní,“ vymýšlela si rychle. „Jde o jednu mou kamarádku,“ dodala a usmála se. „Vlastně o dvě.“

„Skutečně? Možná bych ti mohl nějak pomoci.“

„Děkuju, ale v tomhle případě bych se měla spíš obrátit na Alici.“

Moudrému se v očích mihl náhlý záblesk zájmu a srst nad očima se mu zavlnila. „Je možné, že jde o Sáru Tirenovou a její sestru?“

„Ano,“ přiznala neochotně Kerjalin a zamračila se.

Albron pokýval hlavou. „Asi by mě to nemělo překvapit. Moudrá Alice má s nimi starostí víc než dost. Je přirozené, že tě požádala o pomoc s jejich případem. Koneckonců, jsi její patriánka. Kdybys přesto cokoli potřebovala, můžeš se na mě kdykoli obrátit,“ řekl vlídně a zamířil pryč.

„Děkuju,“ odpověděla a uklonila se, když procházel kolem ní. Počkala, dokud nezmizel v další chodbě, a oddechla si.

Rychle přeběhla k Aliciným dveřím a vklouzla dovnitř. Zaleschla, jak Lukáš zaklel a něco mu vypadlo z rukou.

„To jsem já,“ uklidnila ho šepem.

„Co tu děláš? Myslel jsem, že budeš hlídat!“

„Narazila jsem na Albrona. Nemůžu riskovat, že mě tam ještě někdo uvidí. Pomůžu ti hledat.“

„Dobře,“ souhlasil a rukou mávl k druhé straně pokoje, kde stál další regál s knihami. „Můžeš začít tamhle.“

„Lukáši,“ odfrkla si, sebrala mu z rukou knihu, kterou zrovna procházel, a vrátila ji zpátky na polici, „vážně si myslíš, že by takový lektvar měla založený mezi stránkami?“

„Proč by ho schovávala i tady v Pevnosti? Já vím, že to je jeden z nejsilnějších lektvarů, a kdyby se dostal do rukou démonům, bylo by to zlé, ale tady by ho přece nikdo neukradl.“

„Jasně. Kromě jednoho strážce a patriánky, kteří si ho bez dovolení přišli vypůjčit,“ ušklíbla se Kerjalin. „A nezapomínej taky na možnost, že tu možná máme zrádce.“

„To je ale jen domněnka. Nemáme žádné důkazy. Nebo jsi snad už něco zjistila?“

„Ne,“ povzdechla si. „V Pevnosti jsou tisíce lidí. Informace odsud může vynášet kdokoli. Strážce, čaroděj, Moudrý.“

„Všechno kolem dvojčat bylo přísně střeženo,“ zamyslel se Lukáš, zatímco se od něho Kerjalin odpoutala a začala přecházet po pokoji, přičemž dlaněmi přejížděla nad věcmi a soustředěně mhouřila oči. „Kdo jiný kromě Moudrého by měl k takovým informacím přístup?“

„Skvělé. To se nám výběr zúžil na Desetivládí, sto členů Rady a jejich patriány,“ utrousila dívka a zastavila se. „Tady je to.“

Lukáš k ní rychle přešel a rukou přejel po hladkém povrchu jedné police. Vůbec nic zvláštního však necítil.

„Určitě?“

„Alice ukrývala dvojčata šestnáct let, přičemž před nimi dokázala utajit celý magický svět. Ukrýt něco tak malého, jako je kus pergamenu, pro ni není problém,“ ušklíbla se Kerjalin a zvedla ruku se vztyčeným ukazováčkem a prostředníčkem. Pomalu zavřela oči a začala se soustředit.

Lukáš cítil, jak kolem něho zavířila magie, a pohlédl na prázdné místo na polici. V měsíčním světle, které dovnitř pronikalo

oknem, se začal rýsovat jakýsi tvar. Kerjalin se na čele objevil pot, jak bojovala s Aliciným ochranným kouzlem. Když ho konečně překonala, vydechla si a spustila ruku podél těla.

Lukáš vzal z police srolovaný svitek převázaný sametovou stuhou a pochybovačně se na něj zadíval.

„Pomalů si začínám myslet, že by bylo jednodušší o ten lektvar Alici požádat,“ zamumlala vyčerpaně dívka a shrnula si vlasy za ucho. „Myslíš, že to bude fungovat?“

„Doufám v to,“ povzdychl si. „Ale teď bychom asi měli vypadnout, než se Alice vrátí. Nechci myslet na to, co by se stalo, kdyby nás tu našla.“

„Musím přiznat, že ses vypracoval,“ poznamenala Kerjalin a spiklenecky na něho mrkla. „Postavil ses Alici a podnikáš věci za jejími zády. Už porušuješ zákony jako já. Nebo jako Lea.“

„Já zákony neporušuju!“ bránil se. „Tohle je... jiné. Mým úkolem je chránit Sáru. A to teď vlastně dělám, ne?“

„No jasně. Hlavní je najít si pro to nějakou výmluvu. A teď už zmiz.“

„Ale co ty?“

„Do svého pokoje snad ještě cestu najdu,“ ušklíbla se a bez rozloučení neslyšně vyklouzla na chodbu.

Lukáš se pousmál, schoval svitek do rukávu a přemístil se přímo z Aliciny pracovny.

Sára se vrátila domů ze školy a rychle vyběhla po schodech. Od včerejšího večera si dělala starosti. Lukáš se od Ley nevrátil a na její volání neodpovídal. Když už to nemohla vydržet, šla za sestrou sama, dveře však byly zamčené, a i když na ně několikrát zabušila, Lea jí otevřít nepřišla. Neukázala se ani ráno na snídani, ani v jídelně na oběd.

Zamířila rovnou k jejímu pokoji a rázně zabušila na dveře. Byla rozhodnutá použít svoji sílu, bude-li muset. Když však vzala za kliku, zjistila, že je otevřeno. Nahlédla dovnitř, ale Lea tam nebyla.

Sára se zamračila. Začínaly v ní hlodat pochybnosti. Už poněkolkáté si v duchu vynadala, že dovolila, aby ji Lukáš odvedl pryč. Vůbec neměla sestru nechávat samotnou.

„Leo?“

Náhle se před ní objevil zlatavý paprsek světla a na jeho místě během okamžiku stál Lukáš. „Přiď do sklepa,“ řekl s úsměvem a zase zmizel. Odhodila tašku s věcmi, schody vzala po třech a rychle zahнула k postranním dveřím. Dýchl na ni chladný vzduch a pach zatuchliny. Poslepu nahmatala vypínač, ale žádné světlo se neobjevilo.

„Skvělý,“ zamumlala a pomalu sestoupila po schodech do tmy. S rukou na stěně postupovala vpřed. Pod prsty cítila studené kameny a nahromaděnou špínu.

Když došla na roh, zastavila. Kus před sebou zahlédla proužek světla vycházející z pootevřených dveří. Překvapeně se zarazila na prahu a zůstala zírat na dvojici osob, které spolu bojovaly uprostřed místnosti. Dřevěná prkna jim skřípala pod nohama a světla kolem nich vrhala tančící stíny.

Ani jeden z nich si jí nevšiml. Lea soustředěně pozorovala každý Lukášův pohyb a všechny jeho výpady s lehkostí odrážela. Náhle vyrazila vpřed, otočila se na patě a pokusila se ho bosou nohou udeřit do krku. Mladík ji však chytil za kotník a prudkým trhnutím ji srazil na zem. Lea se odkulila stranou a znovu rychle vyskočila na nohy. Lukáš se po ní rozehnal pěstí, a kdyby se mu včas nevyhnula, udeřil by ji ze strany do spánku.

Sára se vzpamatovala z překvapení a vtrhla mezi ně. Okamžitě strnuli uprostřed pohybu.

„Co to má sakra znamenat?!“ zahřměla rozčileně a oba sjela vzteklým pohledem. „Jen na chvíli vás dva nechám o samotě, a vy se hned pokusíte navzájem zabít?!“

„Tak to není,“ pousmál se Lukáš provinile, vzal Sáru za ruku a odvedl ji stranou, zatímco se Lea beze slova začala protahovat.

„Ne?“ zeptala se zmateně Sára.

„Ne,“ přikývl. „Včera jsem si s Leou promluvil a... řekněme, že jsem jí dal šanci mě přesvědčit o svých úmyslech.“

„Co tím myslíš?“

Lukáš se postavil tak, aby mu Lea nemohla vidět do obličeje, a ztišil hlas. „To znamená, že se jí pokusím pomoci. Mám jeden lektvar, který potlačí její schopnosti. Měli bychom tak získat čas. Ale musí ho používat pravidelně. Navíc musíme dohlédnout na to, aby se temnotě znovu nepoddala.“

„To ji chceš hlídat? Víš, jak se naštvě, když se to dozví?“ namítla Sára.

„Vím, ale pokud to má zabrat, musíme se postarat, aby se nestalo nic, co ji znovu dostane do... no... však víš.“

Sára se zamračila. „Lukáši, co se včera vlastně stalo? Proč jsi tak najednou změnil názor?“

„T-totíž,“ zakoktal se a letmo přes rameno pohlédl na Leu. Setkal se s jejím temným pohledem a zaváhal, než pokračoval: „Já ani nevím. Prostě... jsem se tak rozhodl. Měli bychom prověřit všechny možnosti, než to vzdáme.“

Sára si založila ruce na prsou a podezřívavě si ho přeměřila. „Fajn,“ odpověděla po chvíli, ale něco jí napovídalo, že neříká celou pravdu. Pohlédla na Leu, ta už se však zase věnovala procvičování, jako kdyby tam ani nebyli.

„A to předtím tady mělo znamenat co?“ zeptala se.

Strážci se na čele objevila zamyšlená vráska. „Vlastně... ji učím bojovat. Všiml jsem si, že když bojuje, je svým způsobem neuvěřitelně klidná. Tedy když se zrovna nevzteká. Myslím, že se ve vzpomínkách vrací zpátky na Salemon. Sice nevím, co se tam stalo, ale bylo to pro ni důležité.“

Sára si povzddechla. „Víc, než si myslíš. Jen doufám, že to jednou nepoužije proti tobě.“

„Dík za povzbuzení. I bez tvých kousavých poznámek si nejsem jistý, jestli dělám dobře.“

„Víš, že jsem to takhle nemyslela,“ namítla Sára.

„Ale já jo. Cítím, jak temnota v Lee roste, jak se dere na povrch. Udivuje mě, že se proti nám ještě nepostavila.“

„A ten lektvar?“ zeptala se čarodějka, aby se dozvěděla víc.

Lukáš se pokusil o úsměv, vyšel z toho však spíš úšklebek. „Jo, ten lektvar... No víš, bylo by lepší, kdyby se nikdo nedozvěděl, že ten recept máme. Hlavně Moudrá Alice ne.“

„Ty jsi nedostal svolení si ho vzít, že ne?“

„Ne,“ přiznal.

„Ale to je krádež.“

„To říkáš ty,“ ozvala se Lea, když docvičila a zamířila k nim. „Já tomu říkám půjčka.“

„Jenže půjčená věc se vrací.“

„Nikdo neřekl, že ten recept potom nevrátíme.“

„Že já se vůbec snažím,“ zamumlala Sára.

Lea pokrčila rameny, obrátila se k Lukášovi, přiložila dlaň k pěsti a uklonila se mu. On její pozdrav napodobil. Dívka potom beze slova vyběhla z tělocvičny.

„Hraje to na nás,“ poznamenala chmurně Sára, když jim zmizela z doslechu.

„Cože?“ zeptal se zmateně Lukáš.

„Ty cítíš, jak v ní roste temnota, ale já vidím, co se v ní skutečně děje.“ Při jejích vlastních slovech se jí do srdce vkradl smutek. „Snaží se s tím bojovat, jenže prohrává. A moc dobře to ví.“

„Jo,“ povzdechl si Lukáš a svěsil ramena. „Jsem si jistý, že si to uvědomuje víc než jasně.“

„Měli bychom se dát do toho lektvaru,“ řekla Sára odhodlaně.

„Ano. Ale budeme muset nejdřív nakoupit nějaké přísady. Všechno v tajné místnosti mít nebudeš.“

„Kde se něco takového dá sehnat?“

Mladík k ní pouze natáhl ruku, a když se jí chopila, oba je během okamžiku přenesl pryč.

4

Přepadení

Sáry se zmocnil pocit lehkosti. V podobě neviditelných částíček světla se s Lukášem vznesla do vzduchu a pronikla skrz veškeré překážky, které jí mohl do cesty postavit obyčejný svět.

Neuvěřitelně lehká a nehmotná se nechala nést prostorem. Barvy kolem ní vířily v divokém tanci, ale než je stihla pojmenovat, zmizely a nahradily je zcela jiné. Nikdy by nevěřila, že jich na světě existuje tolik.

Náhle se jí však znovu zmocnila gravitace a ona opět získala svou podobu. Okamžitě ji přepadla závrať, a nebýt Lukáše, který ji pohotově zachytil, upadla by.

„Všechno v pořádku?“

Potřásla hlavou, aby z ní vyhnala zmatenou mlhu, a rozhlédla se. Stáli uprostřed jakési uličky a kolem nich proudily davy lidí. Vysoké budovy se sloupovím, podloubím a klenutými okny působily, jako by je sem umístili zcela náhodně a bez jakéhokoli záměru. Ve většině z nich byly obchody. Stánky stály i na ulici a jejich majitelé hlasitě nabízeli svoje zboží.

„Kde to jsme?“ zeptala se udiveně Sára, když si všimla, co nabízí nejblíže prodejce. Na dřevěné desce s červeným ubrusem se vršily amulety a přívěsky se znaky pentagramu.

„V Nistrensově uličce. Je pojmenovaná po čaroději, který ji před šesti sty lety založil. Někdo říká, že chtěl sjednotit magii nadané

lidi. Jiní tvrdí, že byl prostě moc líný na to, aby chodil do magických obchodů po celém městě. Ale ať to bylo jakkoli, jeho nápad se ujal. Jen na Posledním útočišti je takových míst několik stovek,“ vysvětlil Lukáš s úsměvem a odtáhl ji za ruku stranou z hlavního proudu.

„Tihle všichni jsou obdaření magií?“ podivila se Sára.

„Víceméně. Někteří nemají aktivní moc, ale pocházejí z rodu čarodějů. Jiní nejsou ani ze Země.“

Čarodějka si prohlédla skupinku mužů stojících opodál a musela uznat, že vypadají jinak. Vyzářovalo z nich cosi, co jí bránilo spustit z nich pohled. Lukáš k ní natáhl ruku a jemně jí otočil tvář zpět k sobě.

„To jsou gaardi. Jsou neškodní a málokterý z nich dokáže doopravdy používat magii. Ale cítí ji a vtahují ji do sebe jako houba. Proto máš takové nutkání na ně zírat,“ řekl s úsměvem.

„Já na ně nezírám!“ bránila se dotčeně Sára.

„Jasně,“ rozesmál se. „Je pravda, že se dokážou dokonale přizpůsobit svému okolí. Normální lidé, slepí k magii, je nepoznají. Přesto si na ně musíš dát pozor. Tím, že do sebe vtahují veškerou měsíční magii, je v jejich přítomnosti těžké čarovat.“

Sára očima znovu letmo zalétla ke skupince mužů. Jeden z nich ji upřeně pozoroval. Když se jejich pohledy setkaly, přeběhl jí po zádech mráz. Gaard měl sytě fialové a neuvěřitelně velké oči. Jen s velkým úsilím se od nich dokázala odtrhnout a podívat se jinam.

„Tak pojď,“ vzal ji Lukáš za ruku. „Půjdemo se podívat po těch přísadách.“

„Ty si pamatuješ, co budeme potřebovat?“

„Mám ten recept tady,“ poklepal volnou rukou na lehkou bundu, kterou měl na sobě. „Bude lepší, když ho bude mít někdo stále u sebe. Ale musíme si dávat pozor.“

„Dobře,“ odpověděla Sára a rozhlédla se. Nikdo si jich nevšímal a každý si šel svou cestou. Přesto se tu necítila dobře. Něco ji varovalo, aby zůstávala ve střehu.

Lea přeběhla silnici a propletla se mezi auty u krajnice. Cítila potřebu pořád jít a nezastavovat. Věděla, že jakmile by to udělala, začala by se zabývat tím, co cítila ve svém nitru. Lepší bylo zůstat v pohybu. Soustředit se na to, co dělá.

Díky tomu si ani nevšimla, že ji někdo volá. Uvědomila si to až v okamžiku, když za sebou uslyšela rychlé kroky. Zastavila a ohlédla se. K jejímu překvapení za ní spěchal Tomáš. Světlé vlasy mu padaly do obličeje a supěl námahou.

„Ahoj,“ pozdravil vesele a zhroutil se na lavičku. „Teda... musím říct, že běháš docela obstojně.“

„Ahoj,“ odpověděla s úsměvem a založila si ruce na prsou. Nebyla vůbec zadýchaná. Jenom srdce jí bilo prudčeji než obvykle.

„Viděl jsem tě jít přes náměstí. Volal jsem na tebe, ale neslyšela jsi mě. Tak jsem se za tebou rozběhl. Ale to jsem ještě nevěděl, že se snažím dohnat odpálenou raketu.“

„A já zas nevěděla, že se mi na paty pověsil slimejš. Kdybych to tušila, setřásla bych ho,“ poznamenala Lea.

„Upřímná až za hrob, co?“

„Měl by ses teď vidět,“ usmála se. „Vypadáš...“

„Sexy? Neuvěřitelně přitažlivě?“ pokusil se jí napovědět sebejistě.

„Spíš jsem myslela utahaně a zpoceně.“

„A to není sexy?“ zazubil se.

Lea významně povytáhla obočí a otočila se k odchodu. Potřebovala pokračovat dál. „Už musím,“ řekla a vykročila po chodníku.

„Můžu jít s tebou,“ navrhl Tomáš a rychle ji dohonal.

Lea chtěla odmítnout, ale zaváhala. Nakonec přikývla.

Kerjalin seděla schoulená ve svém pokoji a podřimovala s hlavou opřenou o opěrku křesla. Po Lukášově návštěvě nemohla ještě dlouho usnout. Měla pocit, že spala jenom hodinu. Celý den byla nepozorná a co chvíli se jí zavíraly oči. Skoro už sklouzla do říše snů, když ji opět probralo naléhavé zatukání.

S nevrlym zavrčením vstala a šla otevřít. K jejímu překvapení na chodbě stála čtrnáctiletá dívka s dlouhými blondatými vlasy spletenými do šesti copů.

„Ahoj, Taien Oirono,“ pozdravila ji Kerjalin a protřela si roze-
spalé oči. „Promiň, ale dneska si s tebou nemůžu hrát. Jsem strašně
unavená.“

Dívka zavrtěla hlavou a vytáhla z kapsy bílou pergamenovou
obálku s tmavě modrou pečetí. „To nevadí. Já dneska stejně pomá-
hám tatkově,“ odpověděla a obálku jí podala.

„Co je to?“ podivila se Kerjalin a prohlédla si písmo na obálce.
Překvapením povytáhla obočí.

„Tohle přinesl před chvílí sluneční posel. Měl podobu lilivuj-
ského draka.“

Kerjalin se na obálku zamračila a kývnutím pozvala dívku do
svého pokoje. Když za nimi zavřela dveře, naléhavě se zeptala: „Ří-
káš, že tenhle dopis poslal někdo ze Salemonu?“

„Ano,“ přikývla Taien. „A všimni si, že si někdo dal záležet, aby
ho mohl otevřít jenom ten, komu je určený.“

Kerjalin znovu pohlédla na obálku a všimla si malého znaku
v dolním rohu. „Ničivé kouzlo. Překvapuje mě, že někdo neposlal
zprávu ze Salemonu dřív. Časová bariéra padla už před dvěma týdny.“

„Mamka říkala, že se možná bojí. Nevědí, co se tu za poslední
roky stalo. Možná chtějí mít jistotu, než něco udělají.“

„Možná,“ přikývla zamyšleně Kerjalin. „Ale ten dopis není ad-
resovaný nikomu v Pevnosti. Proč jsi ho donesla mně?“

Taien se nejistě zavrtěla a uhnula pohledem. „Už není zrovna
tajemstvím, že vše, co se týká dvojčat Tirenových, jde okamžitě
k Moudré Alici. Jenže ta tu teď není. A moji rodiče mají práci
mimo Pevnost, tak mě napadlo, že bych to mohla donést tobě.“

„Řekla jsi o tom dopise ještě někomu?“

„Ne. Šla jsem přímo za tebou.“

„Dobře,“ přikývla Kerjalin.

Taien se usmála a rychle vyklouzla z pokoje. Kerjalin si pozvedchla a rozhlédla se kolem sebe. Potřebovala zapečetěnou zprávu někam schovat. Věděla, že by bylo nejlepší ji okamžitě předat Radě, ale nikomu nevěřila víc než Alici.

Lea vytáhla z kapsy klíče a odemkla těžký zámek. Proklouzla dvířky ve velkých vratech do dvora a rozhlédla se. Nikdo nebyl v dohledu, to ji však nepřekvapilo. Věděla, že se Aleš s ostatními vrátí až večer. Odjeli s několika koňmi na závody.

„Tak pojd“, vyzvala Tomáše, který na ni čekal venku. „Nikdo tu není.“

„Můžeš sem chodit, když jsou všichni pryč?“ podivil se a protáhl se za ní.

„Proč myslíš, že bych jinak měla vlastní klíč?“ odpověděla s úsměvem Lea.

„Proč jsi sem tedy šla, když tu nikdo není?“ vyzvídal Tomáš a zkoumavě si prohlížel staré chomouty vystavené na zdi pod příštíškem.

„Přece kvůli nim,“ ukázala Lea k ohradě, kde se klidně popásalo asi deset koní.

V tu chvíli se ze stáda ozvalo radostné zařehotání a mezi zvířaty se objevila tmavě hnědá mladá klisna. Lea se rozběhla k hrazení a jediným skokem ho překonala. Vydala se ke zvířeti a objala ho kolem krku. Na tváři ji polechtala černá hříva.

„Ráda tě zase vidím, Saskie,“ zamumlala a přejela jí rukou po hebkých nozdrách. Náhle však klisna znepokojeně zafrkala a zastříhala ušima. Lea k ní zmateně vzhledla a potom se otočila.

„Promiň,“ omluvil se Tomáš a začal pomalu couvat. „Myslel jsem, že nevádí, když půjdu za tebou.“

„To je v pořádku,“ uklidnila ho a chytla Saskii za červenou ohlávku. „Saskie je dost plachá. Nehýbej se. Pokusím se ji k tobě dovést.“

Tomáš poslechl a zastavil. Lea lehce zatáhla za ohlávku a Saskie ji pomalu následovala. Udělala však sotva tři kroky a zapřela se na místě. Znovu zafrkala a pohodila hlavou. Lea to zkusila znovu, ale i když zabrala trochu silněji, zvíře se ani nehnulo.

„Ty jsi ale strašpytel,“ zašeptala klisniče do ucha a pustila ji. Saskie se o ni otřela hlavou a vrátila se pomalu zpátky ke svému stádu.

„Omlouvám se,“ obrátila se Lea k Tomášovi. „Moc lidem nedůvěřuje.“

„To ani ty ne, vid’?“ podotkl.

„Jak to myslíš?“

Pokrčil rameny a vrátil se k hrazení, kde se usadil na nejvyšším břevně. „Tak mě to napadlo.“

Lea se zamračila a vyskočila si vedle něho. Nepřítomným pohledem přelétla stádo. „Není pravda, že lidem nevěřím. Jenom jsem toho v poslední době moc ztratila.“

„To mě mrzí.“

Lea neodpověděla. Prsty žmoulala lem bundy a v očích se jí zračily temné stíny.

Tomáš se k ní naklonil a ona mu pohlédla do očí. Náhle pocítila silné sevření, ze kterého se nemohla uvolnit. Ze kterého se *nechtěla* uvolnit. Jako by jí něco našeptávalo sladká slůvka, jež ji omlávala a sváděla. Jemně ji pohladil po tváři a usmál se. Potom se pomalu sklonil, až ucítila jeho dech na tváři.

Náhle zahřmělo a z nebe sjel klikatý blesk. Lea sebou trhla a překvapeně se odtáhla.

„Zatáhlo se,“ zamumlala nepřítomně.

„Jo,“ přikývl Tomáš.

Z nebe spadly první kapky. Spustil se silný déšť. Lea si odhrnu-la prameny vlasů, z nichž jí kapala voda. Zem se rychle měnila v kluzké bláto.

„Honem!“ vybídla Tomáše. „Musíme zavřít koně!“

„Proč se tu objevíme, zrovna když se přizene nejspíš poslední bouřka v tomhle roce?!“ rozesmál se. „Co mám udělat?“

„Otevři tamtu bránu!“ ukázala Lea na dřevěné hrazení uprostřed. „A pak dveře do stáje!“

„Hned to bude!“

Lea se obrátila ke stádu a pohledem vyhledala Saskii. Klisna se tiskla k ostatním, aby se alespoň částečně chránila před studeným deštěm.

Zamířila k ní a chlácholivě ji pohladila po krku. Saskie pohlavila hlavou a jemně zaržála. Lea se chytila černé hřívy a vyhoupla se na její hřbet. Lehce klisnu stiskla lýtky a zamlaskala. Saskie hlasitě zafíkala a prudce vyrazila kupředu. Prohnala se otevřenou ohradou a ostatní koně ji následovali.

Lea je navedla ke stájím. Kopyta zazvonila na kamení, když koně proběhli přes prázdný dvůr. Přesunula váhu, aby Saskii zpomalila, a lehkým klusem projely vraty a zamířily do uličky mezi boxy.

„Skvělá práce, holka,“ pochválila ji Lea a sklouzla na zem. Odvedla klisnu do jejího stání a zavřela dvířka. Rychle ji ještě pohladila po hebkých nozdrách, ale na víc už nezbyl čas. Mezi boxy se postrkovalo a tísnilo asi deset koní, kteří se zmateně točili na místě a štípali své druhy do hýždí, když se jim připletli do cesty.

Lea se natáhla po nejbližší ohlávce a zavedla černého hřebce do jeho boxu. Postupně následovali i ostatní. Moc jí nepomáhalo, když se jednotlivá zvířata drala do špatných stání pro seno. Zavřela posledního koně a oddechla si.

„Půjčil bych ti něco suchého na sebe,“ prohodil Tomáš, když si stáhla vodou nasáklou mikinu a začala ji ždímat. „Ale nejsem na tom o moc lépe.“

„Když teď vyjdeme ven, bude to stejně jedno,“ odpověděla Lea. Pomalu se do ní dávala zima. Ve stáji bylo sice příjemně, ale mokré oblečení studilo.

„Něco mě napadlo,“ řekl Tomáš a odběhl pryč. Po chvíli se vrátil a v rukou držel starou otrhanou deku.

„Kdes ji vzal?“

„Vzadu v sedlárně. Byla tam ale jenom jedna. Vezmi si ji.“

Lea si skousla ret a zamyslela se. „Víš co?“ řekla po chvíli. „Vejdeme se pod ni oba.“

„Oba? Ale myslel jsem, že v tom mokrém oblečení...“

„Co?“ usmála se potměšile. Stáhla ze sebe i mokré tričko a zůstala pouze v kalhotách a podprsence. „Snad se nestydíš?“

„Ne,“ odpověděl Tomáš a hodil po ní starou dekou, do které se zabalila. „Jen jsem chtěl být gentleman. Ale když to bereš takhle...“

Rychle si sundal svršky a jen ve spodním prádle se zavrtil vedle Ley do kupy slámy. Přehodila přes něho polovinu deky.

„Víš, že tvoje kalhoty studí?“ ušklíbl se.

„Jestli čekáš, že si sundám i ty, jsi na omylu,“ odpověděla a v očích jí zasvítily pobavená světélka.

„Tak nemravné myšlenky nemám.“

Dloubla ho loktem a usmála se. Pevněji si kolem sebe omotala teplou deku a zavřela oči.

Zvonek nad starými dveřmi tiše zacinkal. Obchůdek byl provoněný zvláštními vůněmi, mezi nimiž jasně vynikalo pronikavé nasládlé aroma tropické květiny, která rostla v květináči na pultě.

Sára se rozhlédla po zšeřelé místnosti a očima zapátrala po něčem známém. Většinu polic však pokrývala změt různorodých krabic s podivnou směsicí kořenů, balíčků se sušenými bylinami a barevné kameny.

Její pozornost zaujala sklenice s jakousi hmotou. Opatrně natáhla ruku a lehce na sklo zaťukala. Náhle z podivné směsi cosi vystřelilo a přilepilo se na vnitřek sklenice. Dívka sebou cukla, když spatřila dvě malá očka a řadu ostrých zoubků.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dcery světla a temnoty – Labyrint osudu.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.